

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5848/2020
04.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Биљана Настић, адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 112/20 од 14.05.2020. године, у седници одржаној дана 04.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 112/20 од 14.05.2020. године у делу у коме је одбијена жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П2 25/19 од 23.12.2019. године у ставовима другом, трећем и четвртом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П2 25/19 од 23.12.2019. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се потпуно прекине одржавање личних односа малолетног ВВ са туженом. У ставу другом изреке тужбени захтев тужиоца који се односи на издржавање детета је усвојен. У ставу трећем изреке обавезана је тужена да на име доприноса у издржавању мал. сина ВВ плаћа износ од 12.000,00 динара почев од 20.11.2019. године па све док за то постоје законски услови до 05. у месецу за текући месец. У ставу четвртом изреке измењена је пресуда Основног суда у Сомбору П2 54/18 од 27.06.2018. године у ставу 4. изреке, којим је утврђен допринос тужене у издржавању детета од 6.000,00 динара. У преосталом делу ове пресуде утврђен је начин одржавања контаката мал. ВВ са туженом (ставови шест, седам, осам и девет изреке). Одбијен је противтужбени захтев тужене да се одреди да она самостално врши родитељско право над мал. ВВ и да се у складу са тим уреди одржавање контаката са тужиоцем (став пети изреке). Такође је решено да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 112/20 од 14.05.2020. године, жалбе странака су одбијене и пресуда Основног суда у Сомбору П2 25/19 од 23.12.2019. године је потврђена.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужена побија правноснажну пресуду донету у другом степену у делу у коме је потврђена првостепена пресуда којом је обавезана да на име доприноса у издржавању малолетног детета уместо износа од

6.000,00 динара плаћа износ од 12.000,00 динара месечно. Ревизију подноси из свих законом прописаних разлога.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Указивање ревизије на битну повреду одредбе парничног поступка из тачке 12. тог члана закона не представља дозвољен ревизијски разлог за побијање другостепене одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Сомбору П2 54/18 од 27.06.2018. године малолетно дете парничних странака поверено је оцу на самостално вршење родитељског права, а тужена је обавезана да доприноси његовом издржавању у месечном износу од 6.000,00 динара. Тужилац је запослен на радном месту возача и остварује зараду у износу од 33.500,00 динара. Отплаћује кредит за куповину аутомобила од 550.000,00 динара, по месечној рати од 8.500,00 динара. Тужена је незапослена, а њен садашњи супруг, са којим има две мал. ћерке, држи ресторан „на црно“. Живе у кући супругове мајке. Тужена је прималац социјалне помоћи у месечном износу од 17.066,00 динара. Поседује стан у ... у површини од 64м² који издаје у закуп за износ од 100 евра месечно. Заједничко дете парничних странака мал. ВВ ученик је седмог разреда основне школе (рођен 2007. године). Живи са оцем, маћехом и дедом у заједничком домаћинству. Његове укупне месечне потребе износе 39.683,00 динара, а односе се на режије, исхрану, хигијену, одећу и обућу, књиге, свеске и остали прибор, приватне часове математике и енглеског језика, мобилни телефон, чланарину за кошарку и цепарац.

На основу напред утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом члана 154, 160. и 164. Породичног закона пресудио да тужена доприноси издржавању мал. ВВ у месечном износу од 12.000,00 динара. Тиме је измењена ранија одлука суда од 27.06.2018. године, којом је одређен месечни допринос тужене у издржавању мал. детета у износу од 6.000,00 динара.

Другостепени суд у жалбеном поступку налази да је оваква одлука првостепеног суда правилна. Овакав став је образложен наводима да су се потребе малолетног детета знатно измениле и повећале након доношења одлуке од 27.06.2018. године, пре свега због чињеница које се односе на узраст детета и чињеница које се односе на могућности оба родитеља. Мајка малолетног детета је радно способна, из чега произлази могућност да радом оствари додатне приходе који омогућавају испуњење законске обавезе издржавања детета. Сходно томе, по налажењу другостепеног суда тужена је у могућности да доприноси издржавању свог малолетног детета у износу од 12.000,00 динара месечно, како је то утврдио и првостепени суд.

Изложено становиште, као правилно, прихвата и Врховни касациони суд.

Нижестепени судови су на правилан и потпун начин утврдили све околности у вези финансијских могућности тужене, као родитеља детета са којим не живи, као и

околности у вези потреба корисника издржавања (детета). Правилном применом члана 160. Породичног закона на утврђене чињенице тужена је обавезана да доприноси издржавању малолетног сина ВВ у износу од 12.000,00 динара месечно. Досуђени износ примерен је потребама детета, али и могућностима тужене која остварује приходе на име издавања стана у износу од 12.000,00 динара месечно и на име социјалне помоћи у износу од 17.066,00 динара. Тужена из другог брака има две малолетне ћерке, које је по закону дужна да издржава. Међутим, нижестепени судови правилно уважавају чињеницу да је тужена радно способна, а незапослена, те да ангажовањем може да остварује додатне приходе и на тај начин обезбеди средства за издржавање малолетног детета. Досуђеним износом, уз припадајући део издржавања који сноси тужилац (отац), малолетном детету се омогућава задовољење основних животних потреба сходно његовим годинама. Тиме се не доводи у питање материјална егзистенција тужене и других лица које по закону мора да издржава. Неосновани су, стога, наводи ревизије којима се указује да је погрешно примењено материјално право приликом одмеравања износа месечног доприноса у издржавању преко износа од 6.000,00 динара (по пресуди од 27.06.2018. године) па до износа од 12.000,00 динара.

Сходно наведеном, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове одлуке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић